

Unenägudemaal rändas ringi ka Nora. Tema näole paistis kardina vahelt kerge kuuvalgus. Läbi une pomises ta sõnu mingis arusaamatus keeles ja tema suletud silmalaukude all toimus vilgas tegevus. Kusagilt teadmata suunast kõlasid kosmilised hääled. Nende tungivalt kutsuv toon oli Nora hinge oma võimusesse haaranud. Kus rändas elu mõtte kaotanud tüdruku hing, kui ta keha rahutult teki all vähkres? Meisonite maja ees seisis mustkunstniku kostüümis Robert. Ta hoidis käes Nora neonroosat lendavat taldrikut ja vaatas rahulikult maja poole. Akna taga seisis valges öösärgis pärani silmadega Nora, kes poissi üksisilmi jälgis.

Sügavalt sisse hingates tõusis Nora istuli. Unesegasena hõõrus ta kätega silmi. Kosmilised hääled kõlasid selgelt Nora peas ja tema silmad põlesid ärevusest. Veel vaatas ta sissepoole, nagu oleks tema unenägu edasi kestnud. Ta ei saanud aru, kust need maagilised helid tulid. Äkitselt meenus Norale tema unenägu. Aeglaselt tõusis ta püsti ja astus akna äärde. Tema suurtest pärani silmadest kumas lootus ja tung anduda seletamatule kutsele. Nora vaatas aknast välja. Kaugel metsa taga kumas sinakasroheline pulseeriv valgus. Jah, mõtles Nora ja pöördus kannu pealt ümber. Hetkega oli ta riides ja vaikselt väljus ta toast. Albert ja Linda magasid õiglase und, kui tütar nende ukse tagant möödus. Nora haaras esikust taskulambi ja hiilis õue.

Jooksnud kümnekond meetrit, jäi ta seisma ja vaatas tagasi kodu poole. Ta teadis, et isa ei pea seda kindlasti õigeks. Ka hirm tungis naha vahele, kuid kohe, kui Nora kõrvu kostis kummaline heli, sai ta jõudu edasiliikumiseks. Metsa taga kumas sinakasroheline valgus ja Nora teadis, et seal ootab teda midagi tõelist, mille järele on ta igatsust tundnud terve oma elu. Mitte kunagi varem polnud ta selle sõnulseletamatu tundega nõnda tugevat kokkupuudet tajunud. See tunne oli sama, mis valdas teda siis, kui ta kosmosesse rändamisest unistades joonistas, ja sarnane ka selle hetkega, kui ta Roberti lennutatud lendavale taldrikule järele vaatas ja kogu org ja rand helenduvaks värviliseks planeediks muutus. Nora jooksis. Jooksis nagu meeletu. Taskulambi valgusvihud sähvisid puude ja põõsaste vahel. Nora kuulis oma hingeldamist. Ta kuulis oma südamelööke. Talle tundus, et need löövad eluga ühes rütmis, ja see oli turvaline tunne. Kosmiline hääl oli temas täielikult võimust võtnud ja kõik muu oli tema meelest pühitud. Nora tundis seda teekonda. Helendus paistis tulevat täpselt sealt, kuhu Robert oli taldriku lennutanud. Kui Nora kitsast rada pidi pangaservast alla ronis, hakkas helendus puude vahelt tugevamini paistma. Ta pidi vaid madalast orust läbi jooksuma ja väiksema künka tipule ronima. Sealt pidi kõik juba näha olema. Nora vaatas ülespoole künka tipu suunas. Suurte puude ladvad õõtsusid sinakasroheline valguse käes. Nora jooksis mõned sammud edasi ja seistas. Paarkümmend

sammu, ja siis pidi ta nägema, kes või mis teda teisel pool küngast ootab. Äkitselt haaras teda meeletu hirm. Nora taipas, et on kodunt väga kaugel, pilkases pimeduses keset metsa. Kohe võib mõni metsloom teda rünnata või, veel hullem, keegi künka tagant, kust paistis hele valgus. Ta tormas tagasi kodu poole. Niimoodi meeleheitlikult põgenedes kuulis ta selgemalt kui varem kosmilist heli, kuid seekord kõlas see kuidagi eriti rahustavalt. Nora jäi seisma ja niisamuti aeg. Nora kuulas. Talle tundus, et seda heli tekitas keegi väga sõbralik olend ja see kõlas väga sarnaselt ühe tundega tema südames. Kõik kahvatus selle kõrval ja Nora astus otsustaval sammul künka harja suunas. Heli muutus selgemaks ja valjemaks. Valgus muutus kirkamaks ja tugevamaks. Niisamuti hirm väikese Nora südames. Kas nüüd või mitte kunagi, mõtles Nora ja koogutas üle künkaserva. Nora näos peegeldus sinakasroheline pulseeriv valgus. Tema suu vajus ammuli ja silmad olid suured nagu vankrirattad. Pupillid suurenesid ja ta ei saanud enam aru, kas see kõik toimub unes või ilmsi. Kui Nora elu kõige imelisemad hetked kokku liita, üle ujutada tema siiruse, uudishimu ja armastusega ning seejärel korrutada tuhandega, poleks ka siis kokku saanud seda hämmastuse ja imetluse kontsentraati, mida tema nägu sel hetkel kiirgas. Metsatuka vahel laiulval aasal hõljus umbes meetri kõrgusel maast elumajasuurune helenduv kosmosesõiduk. See oli kui külili asetsev sümmeetriline muna. Kõik selle juures oli täiuslik. See oli tehtud valgust kiirgavast ja läbipaistvat nahka meenutavast ainest. Sinakad ja rohekad valgusvihud pöörlesid mõlemas suunas küljelt küljele ja ülevalt alla. Selle keskel oli väiksem ja heledam sfäär, mille sees liikus kaootiliselt käsipallisuurune ja keravälku meenutav valguskera. Nora oli lummatud. See aukartustäratav, natuke hirmutav, kuid samas imetlust tekitav objekt haaras tüdruku tähelepanu jäägitult endasse. Nora neelatas ja esimene hämmeldus andis ruumi vaevu märgatavale naeratusele. Ta ei andnud endale aru, kus või kes ta on, mida ta seal üldse teeb või kuhu ta sealt edasi peaks minema. See oli puhas rõõm, mis Nora südant täitis. Korraga hakkas väike valguskera sisemise sfääri sees liikuma ja valgussähvatuslega muutus see rohekasvalgeks peenikeseks olendiks. Sellel olendil olid suured tumedad silmad ja kirjeldamatult tark nägu. Selles tarkuses nägi Nora midagi ohtlikku ja tema silmad jäid hirmust tulnuka külge kinni. Nora jõudis vaid mõelda, et see kõik oli lõks ja teda tuldi röövima. Nagu oleks tulnukas Nora mõtteid lugenud, pööras ta ennast sfääri Nora-poolse serva suunas ja uuris pead keerates ümbrust. Nagu kuskilt filmist meeldejäanud soovitus, kõlas Nora peas vaid üks sõna – jookse. Ja seda Nora oskas.